

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1997 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 3ο ● ΦΥΛΟ 102ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Τοπικός δεσποτισμός

Το σχέδιο ανασυγκρότησης (εκσυγχρονισμού) της εξουσίας στην τοπική αυτοδιοίκηση βρίσκεται στο τελικό της στάδιο, με την επικείμενη ψήφιση του νομοσχεδίου.

Μια τοπική αυτοδιοίκηση που ούτε τοπική είναι, ούτε, πολύ περισσότερο, αυτοδιοίκηση.

Γιατί πόσο τοπική μπορεί να είναι, όταν ο δήμαρχος ή ο πρόεδρος επιβάλλεται, τις περισσότερες φορές, από τα μεγάλα κόμματα και στη συνέχεια γίνεται φορέας τής πολιτικής τους. Όταν οι σχέσεις και οι διαπλοκές με την κεντρική επιτροπή του κόμματος που θα στηρίξει την υποψηφιότητά του, πρέπει να είναι δυνατότερες από τις σχέσεις του με τους συνδημότες του;

Και πόσο αυτοδιοίκηση είναι η διαχείριση ενός δήμου ή μίας κοινότητας χωρίς καμιά ουσιαστική αρμοδιότητα ή επιλογή, πέρα από τη συλλογή των σκουπιδιών και τη ρύθμιση μικροζητημάτων στα όρια του δήμου ή της κοινότητας που θυμίζει εκδίκηση υποθέσεων σε ερηνοδικείο;

Το νομοσχέδιο με το κωδικό "Καποδίστριας", που θα αλλάξει το διοικητικό χάρτη της χώρας - της κεντρικής εξουσίας δηλαδή, και εν τέλει του κράτους - αντιμετωπίζεται και προβάλλεται από τα ΜΜΕ (και κυρίως από τον τύπο) σαν σωτήριο, ή περίπου σωτήριο, ή, στην ακόμα καλύτερη περίπτωση, δηλώνεται "ας δούμε τις εξαιρέσεις", για την εδώ και δεκαετίες

ριγμένη και ρημαγμένη επαρχία. Μια επαρχία όπου υπάρχουν ευτυχώς ακόμα, λίγοι είναι αλήθεια, θύλακες ζωντανής μνήμης ιστορικής, πολιτικής, πολιτιστικής.

Αν σήμερα επιτάσσεται το εθνικό χρέος και επιβάλλεται η καθολική συναίνεση και παθητικότητα, αν η λήθη είναι το αποραϊτήριο εφόδιο για το μέλλον, δεν είναι εύκολο να αποσιωπηθούν οι εκρηκτικές αντιθέσεις και συγκρούσεις της ελληνικής ιστορίας που ολόκληρα χωριά, σε αντιδιαστολή με τα κοντινά γύρω τους, κουβαλούν σαν ταυτότητα, σαν ιδιοτροπία και εκφράζονται στο πνεύμα τους, στις πολιτιστικές τους εκδηλώσεις, στις πολιτικές τους αντιλήψεις και στις θρησκευτικές τους διαφοροποιήσεις.

Δυστυχώς οι αντιδράσεις και κυρίως οι αντιστάσεις στην προτεινόμενη αφομοίωση, που εκ των πραγμάτων θα προκύψει για τα περισσότερα χωριά και κεφαλοχώρια, δεν είναι αυτές που απαιτούν οι περιστάσεις.

Δυναμικούς και οικονομικά εύρωστους ΟΤΑ θέλει το νομοσχέδιο. Έτσι εξάλλου θέλουν και την Ελλάδα μέσα στην παγκοσμιοποίηση, όπως αρέσκει να λέει, σα σύνθημα ή πρόταγμα, ο Σημίτης.

Ένα ζήτημα είναι, γιατί αυτή η αλλαγή (ή μήπως μεταρρύθμιση;) γίνεται τώρα; Ποια συνθήκη την επιβάλλει; Και κυρίως είναι τόσο αναγκαία για την ελληνική επαρχία;

Είναι γεγονός πως η γενική κατεύθυνση της εξουσίας σήμερα

στην Ελλάδα ακολουθεί το νεοφιλελεύθερο μοντέλο διαχείρισης, διακοσμώντας το στις πολιτικές του εκφάνσεις με σοσιαλίζοντα κατάλοιπα ή αναφορές περί κοινωνικής δικαιοσύνης και αλληλεγγύης, που, ωστόσο, δεν αποτελούν όρους άσκησης εξουσίας ή, πολύ περισσότερο, δεν αποτελούν τους όρους διαχείρισης των υποθέσεων πραγμάτων και ανθρώπων. Οι όροι εξουσίας και διαχείρισης θα εκφράζονται όλο και περισσότερο με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Ο οικονομικός στόχος τής ένταξης στην πρώτη φάση τής διαδικασίας νομισματικής ενοποίησης που ακολουθείται στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι καθολικός και διαπερνά, ή θέλει να διαπεράσει, το σύνολο του κοινωνικού γίγνεσθαι. Εκφράζεται με πάγωμα μισθών, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, ανεργία, περιορισμό των κοινωνικών δαπανών (παιδεία, υγεία, πολιτισμό).

Το νομοσχέδιο εντάσσεται σ' αυτό το στόχο, αφού το ένα ζήτημα είναι να σταματήσει η χρηματοδότηση προς μη βιώσιμους οικονομικά, με τη στενή έννοια του όρου, δήμους και κοινότητες, να περικοπεί δηλαδή και αυτή η αφαιρετική ανακατανομή του χρήματος. Η προσπάθεια δηλαδή γίνεται για να μετατραπούν οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης - ΟΤΑ, σε ΟΤΑ - μηχανισμούς τοπικής αυτοχρηματοδότησης.

Μόλις την προηγούμενη δεκαετία, το ίδιο κόμμα που κυβερνά εί-

χε εξαγγείλει και προωθούσε ένα σχέδιο αποκέντρωσης για το ξαυαζωντάνεμα της ελληνικής επαρχίας.

για του κράτους. Και βέβαια καλύτερη λειτουργία του κράτους σημαίνει αίμα και σιωπή.

χιας. Μερικά χρόνια πριν, διακήρυττε την δημιουργία τού πρώτου, δεύτερου και τρίτου βαθμού αυτοδιοίκησης για το ζωντάνεμα και την ουσιαστική ενίσχυση του ρόλου τής ελληνικής επαρχίας. Κι όμως, η ελληνική επαρχία συνεχίζει να ερημώνει ή, στην καλύτερη περίπτωση, μένει στάσιμη, όχι μόνο δημογραφικά - που είναι το μείζον θέμα και που το νομοσχέδιο το αντιμετωπίζει με οικονομικούς και τεχνοκρατικούς όρους και βέβαια χωρίς αποτελεσματικότητα - αλλά και σαν ποιότητα και περιεχόμενο ζωής, με συνεχείς πειβαλλοντικές επιβαρύνσεις, χωρίς ευκαιρίες και προοπτικές.

Γιατί λοιπόν απέτυχαν αυτές οι προσπάθειες και ποια συμπεράσματα βγήκαν, αν βγήκαν; Είναι φανερό πως η εξουσία δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για την επαρχία, την αυτοδιοίκηση, την ζωή των κατοίκων της, παρά μόνο σαν αποδέκτη των σχεδιασμών και επιλογών της.

Οι συνενώσεις δήμων και κοινοτήτων, και μάλιστα αναγκαστικές, γίνονται μόνο και μόνο προς όφελος της κεντρικής εξουσίας, στοχεύοντας στη καλύτερη λειτουργία

Το σχέδιο Καποδίστριας θέλει να μετατρέψει πόλεις και χωριά σε οικονομικές μονάδες που να μπορούν να ανταποκριθούν στο μέλλον που τους χάραξαν τα ευρωπαϊκά επιτελεία. Και αν δεν ανταποκριθούν δεν θα είναι όλα και το τέλος τους, όπως διατείνεται ο υπουργός. Δεν πεθαίνουν έτσι τα χωριά...

Πίσω όμως από τους άμεσους στόχους του νομοσχεδίου, την αποδοτικότερη λειτουργία τής κεντρικής εξουσίας και την απαλλαγή της από την οικονομική επιβάρυνση προς τους υπάρχοντες δήμους και κοινότητες, υπάρχουν και άλλες επιδιώξεις και στόχοι καθώς και ένα όργιο παρασκηνακών διαβουλεύσεων τοπικών, κομματικών και οικονομικών παραγόντων με το υπουργείο εσωτερικών, για τα μεγαλύτερα οφέλη που θα μπορούσαν να υπάρξουν. Και είναι αυτοί οι ίδιοι παράγοντες που - όταν δεν συμφωνούν - ο υπουργός καταγγέλλει πως υποκινούν τις αντιδράσεις για ιδιοτελή συμφέροντα.

Είναι βέβαιο πως η προώθηση του νομοσχεδίου θα αναμορφώσει

Μίλησε κανείς για σχολεία-φυλακές;

Ετοιμόρροπες αίθουσες, υπεράριθμες σχολικές τάξεις, ελείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό ήταν μερικές από τις γνώριμες ατάκες που συνόδευσαν εν είδη κακόγουστου σκηνικού τους τηλεοπτικούς τίτλους της ηλεκτρονικής και έντυπης ειδησιογραφίας με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς. Κάθε χρόνο μακροσκελή άρθρα "σοβαρές" μελέτες, "αξιόπιστα" ρεπορτάζ βεβαίωναν το πανελλήνιο

για το τραγικό χάλι της δημόσιας εκπαίδευσης, τα αδιέξοδα στα οποία έχει περιέλθει, την ανάγκη για τολμηρές και ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις. Τώρα τελευταία μάλιστα, από μεγάλα τηλεοπτικά κανάλια, δίπλα στις εικόνες των μεσαιωνικού τύπου εκπαιδευτηρίων προβάλλονται οι κυριλέ και λουστρολισμένες αίθουσες επώνυμων αθηναϊκών φροντιστηρίων έτσι για να γίνεται ακόμα πιο έντονο το κο-

ντράστ. Ο θρίαμβος του ιδιωτικού, οι απαιτήσεις των καιρών, ο υγιής και κερδοφόρος ανταγωνισμός, διαλέγετε και παίρνετε...

Όμως η νέα χρονιά προτοτυπεί, αν όχι παρατυπεί σε σύγκριση με τις προηγούμενες. Συλλαλητήρια, δημόσιοι λειτουργοί στους δρόμους, γενικές συνελεύσεις, έντρομοι μαθητές και δυσσαρεστημένοι γονείς συμπληρώνουν το πάζλ της εκπαιδευτικής μας αφα-

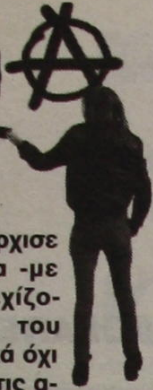
σίας στην δίνη μάλιστα της πύο φιλόδοξης μεταρρύθμισης που εξαγγέλθηκε ποτέ.

Το νομοσχέδιο ενός πρώην αποτυχημένου υπουργού που υποτίθεται ότι θα οδηγήσει το ασθμαίνων άρμα της ταλανιζόμενης εκπαίδευσης με νέες προδιαγραφές στο στίβο του παγκόσμιου ανταγωνισμού έρχεται να ολοκληρώσει και επίσημα αυτό που στην συνείδη-

συνέχεια στη σελίδα 3

συνέχεια στη σελίδα 3

ΣΧΟΛΙΑ

Και το μέλλον άδηλο...

★ Η εβδομάδα άρχισε με Ολυμπιάδα -με τα επινίκια να συνεχίζονται, προσγείωση του χρηματιστηρίου -αλλά όχι και του κόσμου- με τις αναπόφευκτες διαμάχες για τα καινούργια οφίσια και αισιοδοξία για την πορεία της οικονομίας...

★ Η συνέχεια ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενη, γιατί μπορεί βέβαια η Ολυμπιάδα να είναι "αυτοχρηματοδοτούμενη" -σύμφωνα με το ΥΠΕΧΩΔΕ και το υπουργείο Αθλητισμού- αλλά το υπουργείο Οικονομικών και το πρωθυπουργικό γραφείο έχουν κάπως διαφορετική γνώμη.

★ ...δηλαδή "αναπροσαρμογές" φόρων, περικοπές δαπανών -τα γνωστά. Οι απασχολήσιμοι συνεχίζουν απτόητοι τον (και ολυμπιακό πλέον) μαραθώνιο.

★ Και αν απ' όλη την ιστορία της Ολυμπιάδας υπάρχει κάτι που πέρασε στα ψιλά, αυτό δεν είναι ο αμφισβητούμενος ισολογισμός της ή οι ακόμη πιο αμφισβητούμενες ωφέλειες που θα προκύψουν απ' αυτή. Είναι ότι η οικογένεια των Αγγελόπουλων, σίγουρα για την ανάληψη, αγόρασε από τα πριν μεγάλη ποσότητα "ολυμπιακών χαρτιών" (δηλ. μετοχών κατασκευαστικών εταιρειών και τηλεπικοινωνιών), ενώ ταυτόχρονα διέδιδε στους επιχειρηματικούς κύκλους ότι η ανάληψη της Ολυμπιάδας είναι χαμένη υπόθεση. Και μετά απλά βρέθηκε μερικά δις πλουσιότερη...

★ Οι σύγχρονοι "εθνικοί ευεργέτες" δεν καταδεικνύουν παρά το ότι οι παλιότεροι (Συγγρός, Αβέρωφ, κλπ) δεν ήταν παρά ερασιτέχνες. Μοναδικό κοινό τους γνώρισμα: όλοι φροντίζουν να εξασφαιστούν στο εξωτερικό για λίγο καιρό. Τί στοίχημα ότι η επόμενη επιστροφή τους στην επικαιρότητα θα συνοδεύεται και από μια καινούργια "εθνική δωρεά";

★ Η στήλη μάλιστα προτείνει η δωρεά να περιλαμβάνει αύρες, κλούβες, αστυνομικά ελικόπτερα, σκυλιά, δακρυγόνα, εξοπλισμό παρακολούθησης, Η/Υ. Για να συλλαμβάνονται και ευκολότερα όσοι αλήτες πετάνε τρικάκια ενάντια στη νέα μεγάλη ιδέα του έθνους.

★ Εξάλλου, τα ΜΜΕ αποδειγμένα δεν είναι επαρκή σε όλες τις περιπτώσεις. Το κράτος πρέπει να είναι έτοιμο αν το "έθνος" μετατραπεί σε κοινω-νία...

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΑΥΡΗ ΕΡΓΑΣΙΑ! Στο πρωτότυπο αυτό συμπέρασμα κατέληξε το ΙΚΑ μετά από τους αιφνιδιαστικούς(!) ελέγχους που πραγματοποίησαν οι υπηρεσίες του στην Έδεσσα και στο Περίστερι. Μόνο το ΙΚΑ όμως αιφνιδιάστηκε από το γεγονός ότι το 43% του ντόπιου εργατικού δυναμικού (χωρίς δηλαδή να υπολογιστούν και οι μετανάστες) ήταν ανασφάλιστο. Γιατί πριν φτάσουμε στη σημερινή εικόνα, η ανυπαρξία των συνδικάτων, η διάλυση των επιθεωρήσεων εργασίας και η αποψίλωση των ελεγκτικών μηχανισμών του ΙΚΑ ήταν τα απτά αποτελέσματα μιας σιωπηρής κρατικής πολιτικής για πάνω από μια δεκαετία τώρα.

Η δημιουργία μιας μεγάλης μάζας "ελαστικού" εργατικού δυναμικού είναι τόσο συγκυριακό ως φαινόμενο, όσο και η μεγένθυση της ανεργίας -δηλαδή καθόλου. Είναι ολοένα και περισσότερο φανερό ότι στην εποχή μας γίνεται η μετάβαση σε μια μετακαπιταλιστική οικονομία (και άρα και κοινωνία), παρόλο που δεν είναι ακόμη προβλέψιμη η τελική μορφή του καπιταλιστικού κόσμου. Η καταστροφή της μαζικής βιομηχανικής κοινωνίας που κληροδότησε ο 19ος αιώνας και απωθέωσε ο 20ος, ολοκληρώνεται με αρκετά γρήγορα βήματα, αν και σε ιστορικό χρόνο. Τα οικονομικά παράδοξα που γεννάει η καινούργια εφιαλτική εποχή δεν επιτρέπουν αισιοδοξία. Το χρηματιστήριο έχει εξελιχθεί σε ένα μηχανισμό παραγωγής τεράστιων ποσών ανύπαρκτου (χωρίς παραγωγική βάση) πλούτου και η οικονομία μετεξελίσσεται σε μια -αδιανόητη πριν από τρεις δεκαετίες- δομή ενός γιγαντωμένου τριτογενή τομέα.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο καπιταλισμός

έγινε ξαφνικά ανορθολογικός. Απλά, πάντα ήταν έτσι. Η αγωνία της μαρξιστικής σκέψης να ερμηνεύει τον κόσμο με οικονομ(ετρ)ικά κριτήρια έχει την δικιά της αξία στις απαντήσεις ήττες που δέχεται η κοινωνία στο όνομα της οικονομίας. Αν παλιότερα η κατάρρευση του καπιταλισμού ήταν ένα οικονομικό αξίωμα, αυτό σήμερα διαψεύστηκε πανηγυρικά, στην εποχή μιας άλλης οικονομίας και μιας άλλης κοινωνίας. Στο βαθμό που η μαρξιστική αριστερά ταυτίστηκε με την επαναστατική σκέψη, το ιδεολογικό της ξεδόντιασμα προϋπήρξε κάθε άλλης ήττας στο πεδίο του κοινωνικού. Και τελικά αναδεικνύεται -καθαρότερα από ποτέ- η εικόνα ενός κατακερματισμένου κόσμου. Με στρατιές ανέργων ακόμη και μέσα στα οχυρά της "ανεπτυγμένης" Δύσης. Με ένα τεράστιο εργατικό δυναμικό παγιδευμένο σε ελαστικές εργασιακές σχέσεις -δηλαδή σε μεγάλο βαθμό υποαπασχολούμενο, κακοπληρωμένο, ανασφάλιστο και υπερεκμεταλλεμένο. Με τις παραγκουπόλεις να πολλαπλασιάζονται στο περιθώριο των αστικών κέντρων, από τη Νάπολη μέχρι τη Μόσχα και από την Αθήνα μέχρι τη Νέα Υόρκη. Και με τον Τρίτο Κόσμο να λεηλατείται -οι ζωές εκατομμυρίων ανδρών, γυναικών και παιδιών- από τις πολυεθνικές (μόνο που σε αντίθεση με τη δεκαετία του '70 και τα κινήματα της εποχής εκείνης, σήμερα τα 2/3 του πλανήτη είναι εξορισμένα ακόμη και από την ειδησεογραφία).

Κάθε άλλο παρά τοπικά, τα προβλήματα που αναδεικνύονται είναι παγκόσμια.

Και δεν χρειάζεται κανείς (εκτός ίσως από το ΙΚΑ) να πάει παραέξω από την πόρτα του για ν' ανακαλύψει την αδιαφυλονίκητη ισχύ των αφεντικών

ή τον κοινωνικό ρατσισμό απέναντι στους μετανάστες (και τους Τσιγγάνους, τους Πομάκους και κάθε παρεκκλίνοντα

από τις νόρμες του κοινωνικού κομφορμισμού).

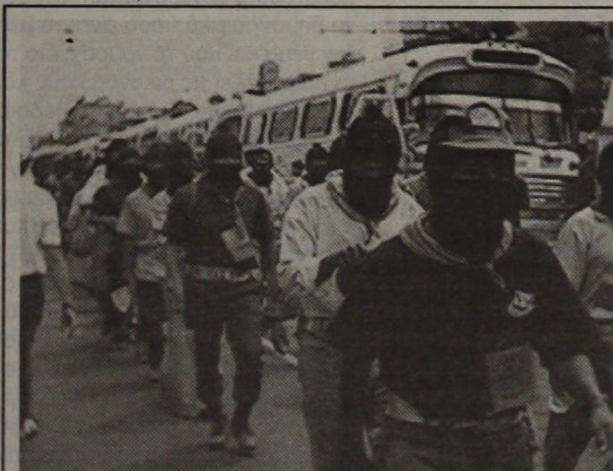
Στο βαθμό που η εργασία ορίζεται σαν μια κυριάρχη κοινωνική συνθήκη καταναγκασμού, συνδέεται αναπόφευκτα και με κάθε άλλη διάσταση του κοινωνικού. Και στο βαθμό που υποτάσσεται στην παγκοσμιοποίηση, απαιτεί μια συνολική αντίληψη. Μακριά από την ανάλυση οποιοδήποτε κειμένου, μια τέτοια αντίληψη προϋποθέτει πολύ συγκεκριμένους άξονες δράσης. Αν όμως το ζητούμενο είναι μια επαναστατική κοινωνική δράση, τότε σίγουρα αυτή δεν μπορεί να περνάει μέσα από μια κρατικοδίαιτη θεσμοποίηση. Δεν μπορεί όμως να περνάει και από μια (κατ)οχύρωση στην αυταπόδεικτη επάρκεια οποιοδήποτε -ισμού. Και αν νομίζει κανένας ότι αυτό το τελευταίο δεν σχετίζεται με αυτή την εφημερίδα, τότε κατάλαβε λάθος...

M.K.

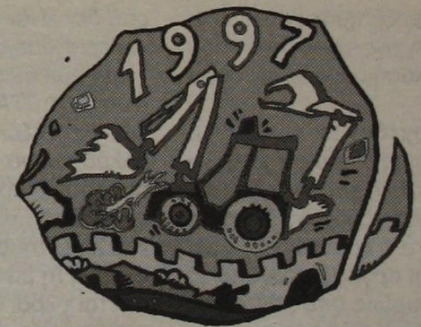
Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε το 6ο τεύχος του "Αν Κάποτε", ελευθεριακού περιοδικού τέχνης από την Θεσσαλονίκη για τη φαντασία, τη μοναξιά, το θάνατο. Ταυτόχρονα με το περιοδικό, η εκδοτική ομάδα κυκλοφόρησε και την ποιητική συλλογή "Caractères" ("Χαρακτήρες") του Olivier Simonneaux, η οποία διατίθεται ξεχωριστά. Για όσους ενδιαφέρονται, η διεύθυνση επικοινωνίας είναι: Τ.Θ. 16046, Τ.Κ. 54410, Θεσσαλονίκη.

Από την άφιξη των Ζαπατίστας στην πόλη του Μεξικού, την προηγούμενη Παρασκευή 12 Σεπτέμβρη. Στο επόμενο φύλλο του "ΑΛΦΑ", θα υπάρχει αναλυτική ανταπόκριση από την Ε.Π.

Ακούσατε, ακούσατε...

Μεγάλη λαϊκή βραδυά την Τετάρτη 24 Σεπτέμβρη στα καστρόπληκτα της επαυρυγίου στην αλάνη απέναντι από την ταβέρνα του Τζότζου

6.30 Ανοιχτή συζήτηση με θέμα: "Μετά την αναστολή των κατεδαφίσεων, τί;"
8.30 Το θέατρο σκιών του κυρίου "Ψυχραιμία" παρουσιάζει την παράσταση "Ο καραγκιόζης και η πολιτιστική πρωτεύουσα"

10.30 Γλέντι με παραδοσιακή μουσική

Ευγενής χορηγία: "Τα κολητήρια της Άνω Πόλης"

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

BENJAMIN PERET:

“Είναι καιρός για τη μεγάλη αγωνία”

Στις 18 Σεπτέμβρη του 1955 εγκατέλειψε τον μάταιο τούτο κόσμο ο Benjamin Peret. Μέγας πολέμιος του επουράνιου θεού και των επίγειων ομολόγων του, μαχητής στο μέτωπο της Αραγωνίας, πολέμιος τόσο της “τέχνης για την τέχνη” όσο και της στρατευμένης καρικατούρας της, ο Peret αποτέλεσε ένα από τα σημαντικότερα πνεύματα του κινήματος που ονειρεύτηκε “ν’ αλλάξει τον κόσμο-ν’ αλλάξει τον άνθρωπο”. Για το μικρό αφιέρωμα που ακολουθεί χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία από τα: “Benjamin Peret, Η Καταισχύνη των Ποιητών”, εκδ. Discordia, “Ραούλ Βανεγκέμ, Η Αντι-ιστορία του Σουρρεαλισμού”, εκδ. Ελ. Τύπος κ.α. Το “Σουρρεαλισμός και Αναρχισμός” δημοσιεύεται πρώτη φορά στα ελληνικά.

4 Ιούλη 1899 Γέννηση του Περέ στο Ρεζέ, κοντά στη Νάντη
1920 Φτάνει στο Παρίσι, όπου συναντά τον Μπρετόν και τους φίλους του. Συμμετέχει στις εκδηλώσεις που σηματοδοτούν το τέλος του “Νταντά”.

1924 Ο Μπρετόν εκδίδει το “Σουρρεαλιστικό Μανιφέστο”. Την 1η Δεκέμβρη εκδίδεται το πρώτο τεύχος της επιθεώρησης “Η Σουρρεαλιστική Επανάσταση”, της οποίας την έκδοση αναλαμβάνουν, μέχρι τον Ιούλη του 1925, ο Περέ και ο Πιέρ Ναβίλ.

1927 Ο Περέ, μαζί με πολλούς σουρρεαλιστές, προσχωρεί στο Κομμουνιστικό Κόμμα, όπου τους υποδέχονται με μεγάλη δυσπιστία.

1929-1931 Ο Περέ ζει στη Βραζιλία, μαζί με τη βραζιλιάνη τραγουδίστρια Έλσυ Χιούστον που έχει στο μεταξύ παντρευτεί. Διώκεται και φυλακίζεται για τις πολιτικές του πεποιθήσεις.

1931 Απελαύνεται από τη Βραζιλία και επιστρέφει στο Παρίσι, όπου συμμετέχει σε όλες τις δραστηριότητες της ομάδας των σουρρεαλιστών. Συμμετέχει στη συγγραφή του κειμένου “Στην Πυρά!”, όπου χαιρετίζεται η πυρπόληση και καταστροφή 500 εκκλησιών και θρησκευτικών κτιρίων από εξεγερμένους στην Ισπανία.

1935 Προσχωρεί στην ομάδα “Αντεπίθεση” του Ζωρζ Μπατάιγ, που αντιτίθεται στο σταλινισμό και την άνοδο του φασισμού.

1936 Τον Αύγουστο, μετά την έκρηξη της επανάστασης, πηγαίνει στη Βαρκελώνη, όπου δραστηριοποιείται στον ραδιοφωνικό σταθμό του ΡΟΥΜ. Στη συνέχεια φεύγει για το

μέτωπο της Αραγωνίας. Εκδίδει τη συλλογή βίων ποιημάτων “Δεν θα φάω απ’ αυτό το ψωμί”.

Μασσαλία, 1940. Ο Βίκτωρ Σερζ, ο Μπενζαμέν Περέ, η Ρεμέντιος Βάρο και ο Αντρέ Μπρετόν

1937 Πολεμά στο μέτωπο της Αραγωνίας στην ομάδα “Νέστορ Μαχνό” της φάλαγγας Ντουρρούτι. Στο τέλος του χρόνου, όταν πια η επανάσταση έχει προδωθεί από τους σταλινικούς, επιστρέφει στο Παρίσι.

1938 Προσχωρεί στη FIARI (Διεθνής Συνομοσπονδία Ανεξάρτητης Επαναστατικής Τέχνης) που έχει ιδρυθεί από τον Μπρετόν και τον Τρότσκι. Για λίγο ζει στο Μεξικό.

1940 Επιστρέφει στη Γαλλία, συλλαμβάνεται για την πολιτική του δράση. Αποφυλακίζεται στις 22 Ιούλη.
1941 Απορρίπτεται η αίτησή του

για διαφυγή στις ΗΠΑ λόγω του επαναστατικής του δράσης. Φεύγει ξανά για το Μεξικό. Εκεί, μετά το θάνατο της γυναίκας του, παντρεύεται τη ζωγράφο Ρεμέντιος Βάρο.
1945 Εκδίδεται στο Μεξικό η “Καταισχύνη των Ποιητών”.

1948 Επιστρέφει στο Παρίσι, όπου ξαναφτιάχνεται η ομάδα των σουρρεαλιστών. Συμμετέχει σε ομάδες αλληλεγγύης στους εξόριστους ισπανούς επαναστάτες.

1951 Ξεκινά τη συνεργασία του με την εφημερίδα της Αναρχικής Ομοσπονδίας.

1953 Γράφει το “Θάνατος στους μπάτσους και στο πεδίο της τιμής”.

1956 Συμμετέχει στη συγγραφή του κειμένου “Ουγγαρία, Ανατέλων Ήλιος”, όπου χαιρετίζεται η εξέγερση στην Ουγγαρία.

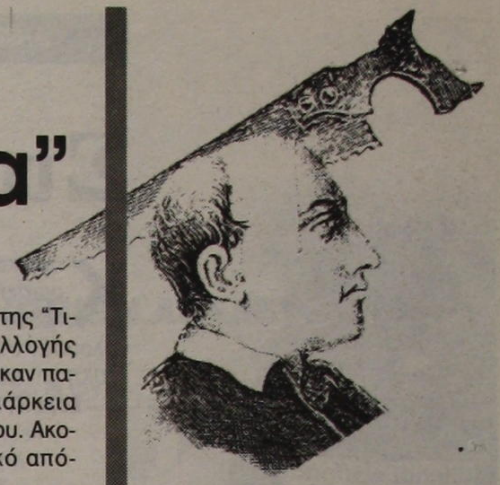
1958 Συνεργάζεται στην έκδοση του “14η Ιούλη”, ενάντια στο πραξικόπημα του Ντε Γκώλ.

1959 Πεθαίνει από θρόμβωση αορτής.

Η “Καταισχύνη των ποιητών” είναι ένα από τα γνωστότερα έργα του Περέ. Αποτελεί την απάντησή του στην “στρατευμένη τέχνη”.

Ο τίτλος είναι μεταστροφή της “Τιμής των Ποιητών”, μιας συλλογής ποιημάτων που δημοσιεύθηκαν παράνομα στο Παρίσι στη διάρκεια του 2ου παγκόσμιου πολέμου. Ακολουθεί ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα:

“Θα είχαμε πολλά ακόμα να πούμε για την ελευθερία, που τόσο την επικαλούνται σ’ αυτές τις σελίδες. Πρώτ’ απ’ όλα, για ποιά ελευθερία πρόκειται; Για την ελευθερία των λίγων να καταπιέζουν το σύνολο του πληθυσμού ή για την ελευθερία αυτών των ανθρώπων να συνεισφέρουν τους λιγιστούς προνομίους; Την ελευθερία των πιστών να επιβάλλουν το θεό και την ηθική τους πάνω σ’ ολόκληρη την κοινωνία ή για την ελευθερία της κοινωνίας να απορρίψει τον θεό, τη φιλοσοφία του και την ηθική του; Η ελευθερία είναι σαν μια “αέρινη επίκληση” έλεγε ο Αντρέ Μπρετόν και για να εκπληρώσει τον ρόλο της, αυτή η “αέρινη επίκληση” πρέπει πρώτ’ απ’ όλα να απαλλαγεί απ’ όλα τα μιάσματα του παρελθόντος, που λυμαινούνται αυτό το βιβλίο. Όσο τα κακά πνεύματα της θρησκείας και της πατρίδας θα αλωνίζουν στο κοινωνικό και πολιτιστικό πεδίο, οποιαδήποτε μεταμφίεση και αν έχουν δανειστεί, καμία ελευθερία δεν θα είναι νοητή: η εκδίωξη τους είναι ένας από τους σημαντικότερους όρους για την έλευση της ελευθερίας. Κάθε “ποίημα” που εξυμνεί μια “ελευθερία” ηθελημένα απροσδιόριστη, ακόμα κι αν δεν είναι στολισμένη με θρησκευτικά ή εθνικιστικά γνωρίσματα, πρώτα παύει να είναι ποίημα και έπειτα γίνεται εμπόδιο στην καθολική απελευθέρωση του ανθρώπου γιατί τον παραπλανά, δείχνοντάς του μια “ελευθερία” που κρύβει καινούργιες αλυσίδες. Αντίθετα, από κάθε αυθεντικό ποίημα ξεφεύγει μια πνοή ακεραίας και δρώσας ελευθερίας, ακόμα και αν δεν γίνεται επίκληση αυτής της ελευθερίας με την πολιτική ή κοινωνική της μορφή, και γι’ αυτό συμβάλλει στην πραγματική απελευθέρωση του ανθρώπου”.

Ο στρατηγός μας είπε
το δάχτυλο στην κωλοτρύπα
Ο εχθρός
είναι κατά χει
Πηγαίνετε
Ήταν για την πατρίδα
Φύγαμε
με το δάχτυλο στην κωλοτρύπα

“Επιτάφιος για ένα Μνημείο
στους Νεκρούς του Πολέμου”

Τότε οι άνθρωποι που συντρίβουν
τους γερούσιαστές σαν ένα
σκατό σκύλο,
θα κοιταχτούν στα μάτια,
θα γελάσουν σα τα βουνά,
θα αναγκάσουν τους παπάδες να
σκοτώσουν τους τελευταίους
στρατηγούς με τους σταυρούς
τους και με χτυπήματα σημαίας
θα σφάξουν τους παπάδες
σαν ένα αμμήν

“Ο Νόμος Πολ Μπονκούρ”

Αν ριγούνε τ’αυτιά των αγελάδων
είναι γιατί τραγουδούν
τη Μασσαλιώτιδα
Εμπρός παιδιά, για κουβά
ας φτύσουμε μες στ’ αυτί του
Πουανκαρέ (στημ προέδρου
της Γαλλίας)

“Η σταθεροποίηση του φράγκου”

Σουρρεαλισμός και αναρχισμός-πρώτη διακήρυξη

Οι σουρρεαλιστές είμαστε ακατάπαυστα αφοσιωμένοι στην απέχθειά μας απέναντι στην τριάδα Κράτος-Δουλειά-Θρησκεία, γενότα που συχνά μας έφερε κοντά στους συντρόφους της Αναρχικής Ομοσπονδίας. Αυτή η προσέγγιση μάς οδήγηε σήμερα στις σελίδες της “Le Liberaire”. Είμαστε επιπλέον χαρούμενοι γιατί πιστεύουμε πως αυτή η συνεργασία θα μας επιτρέψει να θεμελιώσουμε ορισμένες από τις κοινές στο επαναστατικό πνεύμα κατευθύνσεις. Εκτιμούμε πως χρειάζεται επείγοντως μια εκτεταμένη αναθεώρηση των θεωριών. Και αυτή θα είναι εφικτή μόνο αν οι επαναστάτες εξετάσουν συνοδικά τα προβλήματα του σοσιαλισμού με στόχο όχι την επιβεβαίωση, μέσω αυτής της αναθεώρησης, των ιδεών τους, αλλά ώστε να δημιουργηθεί μια θεωρία ικανή να

δώσει μια νέα και σφριγηλή ώθηση στην κοινωνική επανάσταση. Η απελευθέρωση του ανθρώπου δεν μπορεί να περιοριστεί στο οικονομικό και πολιτικό πεδίο, αλλά πρέπει να γίνεται αντιληπτή στο πεδίο της ηθικής (της αποφασιστικής εξυγίανσης των ανθρώπινων σχέσεων). Αυτό συνδέεται με τη συνειδητοποίηση από τον πληθυσμό των επαναστατικών του δυνατοτήτων και δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να οδηγεί σε μια κοινωνία όπως αυτή της Ρωσσίας, όπου οι άνθρωποι είναι ίσοι στην σκλαβιά. Ασυμφιλίωτοι με το σύστημα της καπιταλιστικής καταπίεσης, που εκφράζεται με την μισητή μορφή της αίσχρα αποικιοκρατικής αστικής “δημοκρατίας”, παρόμοιας με το ναζιστικό ή σταλινικό ολοκληρωτισμό, δεν μπορούμε παρά να επαναβεβαιώσουμε τη θεμελιώδη μας εχθρότητα απέναντι και στα δύο μπλοκ. Δεν είναι δικός μας κανένας από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που ετοιμάζουν για να επιλύσουν τις διαφορές τους και να εκμηδενίσουν τις επαναστατικές θελήσεις. Από τον πόλεμο μπορεί να προκύψει μόνο η επιδείνωση της εξαθλίωσης, της άγνοιας και της καταπίεσης. Μόνο η μαχητική αυτόνομη δράση των εργαζόμενων μπορεί να τον εμποδίσει και να επισπεύσει την ανατροπή, με την έννοια του συνολικού φτιαξίματος του κόσμου από την αρχή. Ο σουρρεαλισμός ήταν και παραμένει μοναδικός στην ανάληψη της υπόθεσης της ανατροπής στο ευαίσθητο πεδίο που τον χαρακτηρίζει. Η ανάπτυξή του, η διεξόδοσή του στα πνεύματα, απέδειξαν την αποτυχία όλων των παραδοσιακών μορφών έκφρασης, δείχνοντας πως ήταν ακατάλληλες για την εκδήλωση μιας

συνειδητής εξέγερσης του καλλιτέχνη ενάντια στις υλικές και ηθικές συνθήκες που έχουν επιβληθεί στην ανθρωπότητα. Ο αγώνας για την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών και η δραστηριότητα που αναπτύχθηκε από τον σουρρεαλισμό για την αλλαγή του πνεύματος αλληλοσυμπληρώνονται. Η σύνδεσή τους πρέπει να επισπεύσει τον ερχομό μιας εποχής απελευθερωμένης από κάθε μορφή ιεραρχίας και καταπίεσης.

Παρίσι, 12 Σεπτέμβρη 1951

Κείμενο (γραμμένο κυρίως από τον Bretón και τον Peret) που ανήγγειλε τη συνεργασία της σουρρεαλιστικής ομάδας του Παρισιού με την “Le Liberaire”, την εφημερίδα της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας.

Ψόφησε
Σκουλήκια ως τον πάτο
Καταβροχθείστε αυτό το κουφάρι
και τα κόκαλά του να γίνουν
σφουρίχτρες για την επανάσταση

“Τομάρι τίγρη”
(για το θάνατο του προέδρου
της Γαλλίας Κλεμανσώ)

ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ: Μια πρώτη ματιά (μέρος 2ο)

Στο "ρόδο της φωτιάς"

Κομβικό σημείο της 2ης Διηπειρωτικής στη Βαρκελώνη (στο "ρόδο της φωτιάς", όπως αποκαλούσαν στις αρχές του αιώνα την πόλη οι αναρχικοί), ήταν το "El Lokal", ένα αναρχικό στέκι στο κεντρικότερο σημείο της πόλης, που αποτελεί την έδρα της βαρκελωνέζικης επιτροπής αλληλεγγύης στους ζαπατίστας. Το El Lokal είναι επίσης ο συνεκδότης, μαζί με το Ελευθεριακό Αθήναιο του Reus, του γνωστότερου αναρχικού περιοδικού της Ισπανίας, του "Letra A". Παράλληλα, είναι έδρα των πολύ δραστήριων εκδόσεων "Virus", της

Συνέλευσης Αρνητών Στράτευσης, της Κολλεκτίβας για την Απελευθέρωση του Mumia Abu-Jamal, της συμβουλευτικής ομάδας για τους μετανάστες κ.α. Αυτή η συγκέντρωση δραστηριοτήτων είναι παραπλανητική. Στη Βαρκελώνη υπάρχει ένας ιδιαίτερα αισθητός ιστός δράσης του κοινωνικού κινήματος, εξαπλωμένος σε όλες τις γειτονιές της πόλης, μια "αυτόνομη πόλη" μες στην πόλη. Έτσι, δεν είναι παράξενο που η πλειονότητα των συμμετεχόντων φιλοξενήθηκαν σε σπίτια συντρόφων σε όλες τις γειτονιές της Βαρκελώνης. Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν σε πολλά

ρίπτωση πρέπει να εξετάζεται λαμβάνοντας υπ' όψη τις τρομακτικές πιέσεις της λογικής του εμπορίου, των πολυεθνικών εταιρειών σε όλα τα επίπεδα. Η αυτοπαραγωγή ή κοοπερατισμός δεν πρέπει να έχει ως στόχο το κέρδος, αν και πρέπει να εξασφαλίζει τα απαραίτητα για την επιβίωση, ώστε να μην καταλήγει σε δευτερεύουσα ενασχόληση του "ελεύθερου" χρόνου και να μπορεί να αυτοαναπαράγεται και να επεκτείνεται. Η αυτοπαραγωγή πρέπει να επεκταθεί σε πολλούς τομείς και συνολικά, ώστε να μην εμφανίζεται με τρόπο τμηματικό ή απομονωμένο, καταδικασμένο σε αποτυχία. Παράλληλα, πρέπει να εμπειριέχει προτάσεις εκπαιδευτικές και πολιτισμικές στην κατεύθυνση της αλληλεγγύης, ώστε να αποκτή τον χαρακτήρα ενός κινήματος αντικουλτούρας, ενάντια στη μονοδιάστατη ανταγωνιστική και ατομικιστική σκέψη".

★ Στο προηγούμενο φύλλο παρουσιάστηκε εκτεταμένα, κάτω από μια προσωπική ματιά, η ομάδα εργασίας με θέμα την **κουλτούρα**.

νεοφιλελεύθερο εκπαιδευτικό σύστημα, β) αυτόνομες εκπαιδευτικές προσπάθειες και 2) **Η διαμόρφωση των εκπαιδευτικών** με υποθέματα α) μορφές εκπαίδευσης και β) προσωπική επανεκπαίδευση

★ Στη γειτονιά της **Terassa** συζητήθηκε το θέμα "**Εργασία και μέσα παραγωγής**". Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν στο κατειλημένο κοινωνικό κέντρο της γειτονιάς. Ακολουθεί χαρακτηριστικό απόσπασμα: "Ο διαφορετικός τρόπος με τον οποίο αναπτύσσεται παγκόσμια αυτό το σύστημα και η ανάγκη άμεσων απαντήσεων έχουν δημιουργήσει ένα σύνολο αγώνων χαρακτήρα τοπικού, περιφερειακού ή σε εθνικό επίπεδο που δεν ανταποκρίνονται απαραίτητα σε μια γενική προβληματική. Σε ένα σύστημα αντιθέσεων όπως ο καπιταλισμός, υπάρχουν αντιθέσεις στα διαφορετικά επίπεδα αγώνα, είτε από άποψη πεδίου (εθνικό/διεθνές) είτε στον ίδιο τους τον χαρακτήρα (επιθετικοί/αμυντικοί, ριζοσπαστικοί/ρεφορμιστικοί). Αυτοί οι αγώνες, αν δεν αποβάλλουν τον το-

πικό και τμηματικό τους χαρακτήρα μπορεί να ενωματοθούν στο σύστημα, ερχόμενοι και σε αντίθεση μεταξύ τους. Αυτοί οι αγώνες πρέπει να μετατραπούν σε αφηρημένες απελευθερωτικού αγώνα μέσα από τη διάρθρωσή τους στα πλαίσια μιας παγκόσμιας, κοινής, συλλογικής στρατηγικής, μέ-

σα στην οποία, με τις ιδιαιτερότητές τους, θα αναγνωρίζουν κοινές επιδιώξεις".

★ Στην κατάληψη "**Les Naus**" φιλοξενήθηκε η ομάδα εργασίας "**Ο Αγώνας ενάντια στην Πατριарχία**": "Αυτή η Συνάντησή μας έδειξε πως υπάρχουν πολλοί αγώνες στον κόσμο κι αυτό είναι καλό. Όμως δεν ξέρουμε από πού ν' αρχίσουμε. Ο εχθρός έχει πολλά πρόσωπα και κανένα. Αυτό το ξέρουμε καλά εμείς οι γυναίκες: άλλοτε έχει το πρόσωπο του συντρόφου που μας χτυπάει, άλλοτε του αφεντικού, για πολλές ονομάζεται άγνοια, περιθωριοποίηση, αποξένωση από το ίδιο μας το σώμα. Πρέπει να επιτεθούμε στον εφιάλητη απ' όλες τις μεριές. Αναμφίβολα, ακόμα λείπουν πολλά για να μπορέσουμε να ενωθούμε πραγματικά και να ορίσουμε ξεκάθαρα τους στόχους μας. Κεντρικά προβλήματα της φεμινιστικής σκέψης

την οποία θέλουμε να προωθήσουμε είναι η διάρθρωση των αγώνων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, η εξουσία. Αποφασιστικός όρος είναι η αυτονομία: στην πρόσβαση στην επικοινωνία και την πληροφορία, στον πολιτικο-οικονομικό τομέα, αλλά και στον συναισθηματικό. Όμως ακόμα δεν είναι ξεκάθαρα τα ερωτήματα που πρέπει να απαντήσουμε ώστε να προχωρήσουμε στη ριζοσπαστική μεταμόρφωση που χρειαζόμαστε".

★ Στη γειτονιά **Hospitalet** φιλοξενήθηκε η ομάδα εργασίας "**Η Ζωή μας Πέρα απ' την Οικονομία**". Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν στην κατάληψη "**La Vakeria**" και σε ένα "κτίριο αλληλεγγύης" που είχε χτιστεί από την "Ένωση Γειτονιάς". (Οι "Ενώσεις Γειτονιάς" δημιουργήθηκαν στα χρόνια της δικτατορίας του Φράνκο, ως απάντηση στην απαγόρευση της πολιτικής δράσης, αλλά και για την οργάνωση της αλληλεγγύης στις οικογένειες των εκατομμυρίων χιλιάδων εξορίστων και φυλακισμένων. Εξακολουθούν να παίζουν καθοριστικό ρόλο στη ζωή της πόλης). Ακολουθεί χαρακτηριστικό απόσπασμα των συζητήσεων: "Αναγνωρίζουμε ως κοινά μας χαρακτηριστικά και στόχους: • Την πρακτική της άμεσης δράσης και της αυτόνομης οργάνωσης, συγκεκριμένες εμπειρίες στον κοινωνικό, τον οικονομικό κ.α. τομείς • Την διάθεση να προχωρήσουμε από τις εμπειρίες σε ένα παγκόσμιο αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό • Τη συνείδηση πως δεν είναι η δράση μας που θα συντρίψει το νεοφιλελευθερισμό, πρόκειται για μορφές αντίστασης, δημιουργίας διαφορετικών τρόπων ζωής και επίθεσης στο σύστημα • Την αναγκαιότητα να βγούμε από τους χώρους μας, να συνδεθούμε με την υπόλοιπη κοινωνία • Την αποδοχή της αξίας της αυτοοργάνωσης, που με τη σειρά της γεννά μεγαλύτερες συγκρούσεις • Την πολυμορφία των πρακτικών και εμπειριών μας".

★ Στη γειτονιά **Nou Barris** φιλοξενήθηκε το θέμα της **πληροφόρησης**. Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν στο "**Λαϊκό Αθήναιο**", ένα μεγάλο κτίριο που ελέγχεται από την Ένωση Γειτονιάς του Nou Barris (η ίδια Ένωση φιλοξενεί δωρεάν σε κτίριο της τον μεγαλύτερο από τους τρεις αναρχικούς ραδιοσταθμούς της Βαρκελώνης, το "Radio Bronka", παρέχοντας μάλιστα και δωράν ηλεκτρικό ρεύμα για τον πομπό του!). Οι συμμετέχοντες χωρίστηκαν σε διαφορετικές ομάδες εργασίας, με τα ακόλουθα υποθέματα: "Ανάλυση της κατασκευής της εικονικής πραγματικότητας από τα media", "Αυτοπαρουσίαση των ομάδων των συμμετεχόντων" και "Προς ένα δίκτυο επικοινωνίας". Η θεωρητική συζήτηση ήταν μάλλον φτωχή, και σ' αυτό συνέτεινε και το πρόβλημα της γλώσσας, ενώ τα συμπεράσματα για το δίκτυο ήταν πάνω-κάτω τα ίδια με αυτά των υπόλοιπων ομάδων εργασίας. Το πιο ενδιαφέρον ήταν η ανταλλαγή εμπειριών μεταξύ των συμμετεχόντων.

Αντι για επίλογο, η γνωστή φράση "Δεν υπάρχει δρόμος, ο δρόμος φτιάχνεται προχωρώντας". Με τις ποσοδορμήσεις, τις παγίδες, τις αποτυχίες, αλλά και τις ελπίδες, τις επιτυχίες, τα όνειρα...

N.N.

• **Να εξετάσουμε τις απαντήσεις που εναντιώνονται στο σύστημα και τον τρόπο για να τις υπερασπιστούμε** • **Να αυτοοργανωθούμε ενάντια στο εμπόρευμα, το κράτος, το σύστημα. Να μην περιοριστούμε σε μια πάλη ιδεών** • **Να δημιουργήσουμε νέες οργανωτικές μορφές και αγώνες, δημιουργικούς και οριζόντιους** • **Να ενισχύσουμε τα διεθνή δίκτυα αγώνα, δημιουργώντας έναν ιστό ζωτανό, εξεγερμένο, αλληλέγγυο** • **Να δημιουργήσουμε νέες μορφές αυτοδιαχειριζόμενης αυτοπαραγωγής και διανομής**

"Οι ζωές μας πέρα απ' την οικονομία", Baix Llobregat

• **Να προετοιμάσουμε μια φεμινιστική συνάντηση αυτόνομη και αυτοδιαχειριζόμενη για να συνεχίσουμε την εμβάθυνση στο φεμινισμό μέσα στον οποίο αναγνωρίζομαστε, όπου χωρά η πολυμορφία που συναντήσαμε αυτές τις μέρες** • **Να δημιουργήσουμε ένα γυναικείο ταμείο αλληλεγγύης σε προγράμματα διαχειριζόμενα από τις γυναίκες των κοινοτήτων της Chiapas** • **Προτείνουμε κοινές μέρες δράσης σε διεθνές επίπεδο, ώστε να αναδειχθούν οι διαφορετικές μορφές αγώνα των γυναικών διαφορετικών χωρών, πχ η 25η Νοέμβρη ως διεθνής μέρα δράσης ενάντια στη βία κατά των γυναικών**

"Ο αγώνας ενάντια στην πατριарχία", Les Naus

• **Θέλουμε ένα δίκτυο δικτύων: καταλήψεων, κοινωνικών κέντρων κτλ** • **Το δίκτυο πρέπει να είναι ισότιμο, χωρίς ιεραρχίες, με άμεση δημοκρατία, όχι γραφειοκρατικό, βασισμένο σε συνελεύσεις**

Ομάδα για τα χαρακτηριστικά του δικτύου, L' Hospitalet

Συζητήσεις στην κατάληψη HAMSА

διαφορετικά σημεία: σε καταλήψεις, σε κτίρια ελεγχόμενα από ομάδες γειτονιάς, ακόμα και σ' ένα κατειλημένο αγρόκτημα 37 εκταρίων, το Kap Pascual, 8,5 χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη. Στη συνέχεια, θα παρουσιάσουμε συνοπτικά κάποιες από τις ομάδες εργασίας:

★ Στη γειτονιά **San Andreu** συζητήθηκε το θέμα των **εναλλακτικών μορφών οικονομίας**. Οι συζητήσεις έγιναν στην κατάληψη "**Palomar**". Χαρακτηριστικό απόσπασμα από τα πρακτικά των συζητήσεων: "Είναι αναγκαίο να αναλύσουμε και να αξιολογήσουμε με διαφορετικό τρόπο τις μορφές κοοπερατισμού ή αυτοπαραγωγής όταν αυτές αναπτύσσονται στις καπιταλιστικές χώρες της Δύσης και όταν αναπτύσσονται σε χώρες του "Τρίτου Κόσμου", δεδομένων των διαφορετικών κοινωνικο-οικονομικών και πολιτικών συνθηκών. Κάθε πε-

Σε αυτή την ομάδα, αφού πρώτα συζητήθηκαν από κοινού τα ακόλουθα σημεία "Τρόποι με τους οποίους εκδηλώνεται η κουλτούρα", "Πώς βιώνεται η κουλτούρα στην χώρα του καθενός" και "Ελάχιστες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της κουλτούρας", στη συνέχεια δημιουργήθηκαν τρεις ξεχωριστές ομάδες εργασίας με τα εξής υποθέματα: "Η κουλτούρα της Αντίστασης", "Τέχνη και Αυτοδιαχείριση", "Κουλτούρα και Περιβάλλον".

★ Η γειτονιά του **Sants** φιλοξένησε το θέμα της εκπαίδευσης. Οι συζητήσεις, στις οποίες συμμετείχαν και αρκετοί εκπαιδευτικοί από την Ελλάδα, πραγματοποιήθηκαν στην κατάληψη "**HAMSА**" και ήταν χωρισμένες σε δύο ενότητες: 1) **Η πολιτικο-εκπαιδευτική οργάνωση**, με υποθέματα α) παραγωγή και κατασκευή της γνώσης στο εσωτερικό των θεσμών/αλλαγή των αξιών στο

Ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου

Στα πλαίσια της 2ης Διηπειρωτικής, η "Play Fair Europe" (μια χλιαρή, "ανθρωπιστική" οργάνωση από τη Γερμανία και την Ολλανδία) κατέθεσε την πρόταση για τη διοργάνωση κινητοποιήσεων ενάντια στη συνδιάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, στις 18-20 του Μάη του 1998, στη Γενεύη. Στην πρόταση ανταποκρίθηκαν το "Κίνημα των Χωρίς Γη" (MST) από τη Βραζιλία, το "Κίνημα για την Επιβίωση του Λαού των Ογκόνι" (MOSOP) από τη Νιγηρία, η "Ένωση Αγροτών του Karnataka (KRSS) από την Ινδία, το "Σαντινιστικό Κέντρο Εργατών" (CST) από τη Νικαράγουα και η "Αγροτική Οργάνωση Φιλιππίνων" (KMP). Εκπρόσωποι αυτών των οργανώσεων, μαζί με ένα μέλος της "Play Fair Europe", συγκρότησαν μια διεθνή συμβουλευτική επιτροπή για τη διοργάνωση των κινητο-

ποιήσεων, ενώ αποφασίστηκε η πραγματοποίηση, στο δεύτερο 15νήμερο του Φλεβάρη του 1998, μιας συνάντησης προετοιμασίας, στη Γενεύη. Το σύνολο σχεδόν των συμμετεχόντων από την Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, θεωρώντας προφανώς άχρωμο και ουδέτερο πολιτικά το κάλεσμα της "Play Fair Europe", δεν συμμετείχε στη συζήτηση της πρότασης. Αυτόνομοι και αναρχικοί από την Ελβετία προσανατολίζονται στη διοργάνωση αυτόνομων, παράλληλων κινήσεων, τόσο κατά τη διάρκεια της συνάντησης προετοιμασίας τον Φλεβάρη, όσο κι ενάντια στη συνδιάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. Για ό,τι νεώτερο, θα υπάρξει ενημέρωση από τις στήλες της εφημερίδας.